

N:o 136.

Af herr **P. Pehrson** i Törneryd, *om åsättande af tull å spannmål, fläsk, smör m. m.*

Då jag värdsammast anhåller, att här få framlägga ett förslag, hvarmed afses att i någon mån stödja vår svigtande modernäring, kan jag icke underlåta att nämna, hurusom jag, då återinförande af spannmålstullar började allvarsamt ifrågasättas, förestälde mig, att dessa borde af flera skäl, kanske icke minst politiska, af landtmännen sjelfva i det längsta afstås. Väl insåg jag omöjligheten af vårt jordbruks bestående under de förändrade förhållanden, hvarunder detsamma skall bedrifvas nu mot förr, med mindre än att någon lättnad bereddtes på ett eller annat sätt, men jag tänkte dervid i första rummet på lättande af de dryga skattebördor, de s. k. grundskattorna (indelningsverket som särskild skattebörd på en särskild samhällsklass inbegripet), som äro lagda på den svenska jorden, samt dernäst och som en ytterligare hjälp lämplig skyddstull å alla förädlade jordbruksalster. Det har sedan dess emellertid visat sig, att någon lättnad i jordbeskattningen icke kunnat ernås, derest jordbrukarne ej velat gå in på att ålägga sig sjelfva och alla andra samhällsklasser ökad värnpligt och ökade statsutgifter; och hvad beträffar tullfrågan, hafva vid flerfaldiga försök under dels 1886 års och dels 1887 års begge riksdagar alla sammanjemkningar af de tvenne emot hvarandra stående hufvudmeningarna i densamma varit fruktlösa.

Med anledning häraf och då jordbrukarnes ekonomiska ställning år efter år har försämrats, så att numera en stor del af dem befinna sig i en nära hjälplös belägenhet, är det af nöden att på annan väg söka bereda dem sådan hjälp, att de genom arbetsamhet och sparsamt lefnadssätt kunna existera.

Vid försök att utröna orsakerna till denna jordbrukets tillbakagång, hafva något olika meningar uppstått, men allt tydligare har för mången

blifvit, att hufvudorsaken är att finna i den från utlandet kommande öfverlägsna konkurrensen, om än icke får förbises att en mången gång lättsinnig skuldsättning, för högt uppdrifvet jordvärde och för höga lefnadsvanor äfven varit bidragande orsaker.

Under en följd af år har värdet å jordbruksalster varit i stadigt sjunkande, hvilket förhållande slutligen ledt derhän, att produktionskostnaden i de flesta fall öfverstigit saluvärdet.

Den hastiga uppodlingen af Amerikas bördiga jord och den utveckling under senare åren jordbruket ernått i Australien och Indien — Ryssland icke att förglömma — har haft till följd en kolossal öfverproduktion, som måst söka sig afsättning hvar helst en sådan stått att finna, och att vårt land dervid skulle särskildt blifva beaktadt såsom en för dessa länder fördelaktig afsättningsort var så mycket naturligare, som, under det vår marknad lemnat fritt tillträde, Tyskland, Frankrike och Italien med flera stater sökt bevara sin i första rummet åt egna producenter medelst åtgärder på tullagstiftningens område. Att införandet af spanmålstull i nämnda länder, isynnerhet Tyskland, har, genom det samtidigt fria tillträdet på vår marknad för utländsk öfverproduktion verkat till ett ytterligare fallande spanmålspris hos oss, det kan icke vara tvifvel underkastadt, äfvensom det icke lärer kunna förnekas, att de under senare åren gällande spanmålsprisen å vår marknad äro för landets jordbrukare i längden ruinerande. Det sistnämnda bör äfven kunna vara klart för en hvar, och således äfven för icke jordbrukare, om man nemligen tager i betraktande under hvilka olika förhållanden produktionen måste åstadkommas i vårt land emot hvad förhållandet är inom de af naturen mera gynnade länderna. Det är ju gifvet, att i våra dagar det land, som har ett hårdare klimat, mindre bördig jord, ogynsammare lokala förhållanden, hvilka ej medgifva något nämnvärdt arbetes utförande med maskiner, utan hufvudsakligast med handkraft, skall under täflan med de länder, som i nämnda afseenden ega stora fördelar, duka under i konkurrensen. Att den nämnda skilnaden i produktionsvilkoren för det mindre väl lottade landet måste göra en täflan mera outhärdlig nu än förr, må vara beroende på vår tids utvecklade kommunikationsväsende. Afståndet staterna emellan, ja, de olika verldsdelarne emellan, har liten och i vissa fall alls ingen betydelse nu mot förr. Genom jernvägars byggande i snart sagdt alla länder, ångkraftens användande äfven vid sjötransporter, hafvens ytterligare sammanbindning medelst kanalers upptagande med mera, kastas numera det ena landets öfverproduktion in på det andra landets marknad så hastigt och så billigt, att ingen knappast annat något

dylikt för ännu 15 à 20 år tillbaka. Att under sådana förhållanden ett af naturen gynnadt land, sådant som t. ex. Amerika, skall med sin öfverproduktion rent af nedgöra ett af naturen mera styfmoderligt behandlat land, som t. ex. vårt, det torde följa af sig sjelft, för så vidt icke åtgärder vidtagas till förhindrande deraf.

Och någon utväg i sådant afseende torde för närvarande ej stå oss till buds på annat sätt än medelst införande af lämpliga skyddstullar.

Hvad nu är anfördt såsom skäl för något skydd åt spanmålsodlingen, får jag i tillämpliga delar åberopa äfven som skäl för skyddstulls åsättande å de förädlade jordbruksalster, hvilka hittills ej äro sådan påförda, samt å potatis och gräsfrö.

Beträffande tullbeloppen, har jag trott det riktigast vara, att i det närmaste upptaga bevillningsutskottets fjorårsförslag.

På grund af hvad jag sålunda anfördt och med stöd i öfrigt af hvad bevillningsutskottet i sitt betänkande n:o 1 vid 1887 års första riksdag framhållit, tillåter jag mig vördsamt anhålla,

det Riksdagen ville besluta följande införselstull:

Spanmål, omalen, alla slag, med undantag af hafre och vicker	pr 100 kilogram	2,00	kronor,
Malen spanmål, mjöl och gryn, alla slag	» »	3,50	»
Kli, alla slag	» »	0,30	»
Malt, äfven krossadt	» »	2,50	»
Potatis	» »	1,00	»
Frö, timotej	pr 1 kilogram	8	öre,
D:o, klöfver- och andra, ej specifiserade slag af frön.....	» »	15	»
Fläsk	» »	15	»
Kött	» »	7	»
Smör, äfven konstgjordt.....	» »	15	»
Ister	» »	10	»

Stockholm den 28 januari 1888.

P. Pehrson,
Törneryd.